

MAREA ÎNŞELARE - 4 ani de apostazie după Kolymbari - Creta

„Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârşitul se apropie şi te vei tulbura. Deşteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce pretutindenea este şi toate le plineşte.” (Condac la Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul, glas 6)

„Iar îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: Acestea zice Cel ce are cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu şi cele şapte stele: Ştiu faptele tale, că ai nume, că trăieşti, dar eşti mort.

Priveghează şi întăreşte ce a mai rămas şi era să moară. Căci n-am găsit faptele tale depline înaintea Dumnezeului Meu. Drept aceea, adu-ţi aminte cum ai primit şi ai auzit şi păstrează şi te pocăieşte. Iar de nu vei priveghea, voi veni ca un fur şi nu vei şti în care ceas voi veni asupra ta” (Apocalipsa 3;1-3).

Astăzi, 16 iunie, 2020 se împlinesc 4 ani de la marea înşelare, care a legalizat ecumenismul şi a transformat România în câmpul de bătaie al binelui cu răul deghizat sub masca ecumenismului satanist. La bilanţul celor 4 ani de luptă după putere împotriva ecumenismului, constatăm că apostazia arhierilor BOR în frunte cu Patriarhul Daniel – a depăşit orice trădare criminală a Neamului Românesc Ortodox, fiind cea mai periculoasă şi mai vicleană apostazie a unor arhierei, din ultima sută de ani.

Tot astăzi sărbătorim cu dragoste, evlavie şi înaltă cinstire pomenirea a 7 ani de la înălţarea la ceruri a sufletului Cuviosului Părinte Justin Pârvu, ctitor de mănăstiri, iubitor de oameni şi odihnitor de suflete, model de erou şi sfânt al neamului românesc, încă din timpul vieţii sale! Mărturisitor până la moarte în iadul temniţelor comuniste a înfruntat plin de curaj şi vitejie 17 ani teroarea bolşevico-evreiască, în temutele închisori de la Suceava, Văcăreşti, Jilava, Gherla, Periprava, Aiud, Baia Sprie.

În conştiinţa poporului român ortodox, Cuviosul Părinte Justin a rămas un aprig şi smerit Mărturisitor al Adevărului Hristos, căci el a primit „credinţa dată Sfinţilor, odată pentru totdeauna”. Aceasta l-a ajutat să lupte întreaga sa viaţă cu armele duhovniceşti, alături de fraţii săi întru credinţă, cuget şi simţire din temniţele şi

lagărele de muncă bolșevice, în vremurile de prigoană ale Bisericii, și după aceea, biruind răul ascuns în viclenele unelte ale Satanei. Sfinții Părinți spun: *„Ceea ce credința dorește Dumnezeu înfăptuiește (face), dar plinătatea (desăvârșirea) vieții creștine este smerenia desăvârșită”*.

Este ceea ce avea din plin Cuviosul Părinte Justin, ctitor de biserici și așezăminte monahale, înnoitor exemplar al vieții monahale de obște și mai ales vindecător de suferințe și boli trupesti, ziditor și trezvitor de conștiințe într-o frumusețe de nedescris a Ortodoxiei.

Pentru toți iubitorii de Hristos, el a rămas Duhovnicul care asculta cu răbdare și dragoste nețărmurită, durerile și suferințele de tot felul ale celor pe care i-a iubit neconținut, căutând prin sfaturi și binecuvântări, să mângâie și să aline pe toți cei năpăstuiți, îndrumându-i pe calea cea strâmtă a mântuirii.

Ne ascultă și acum de la picioarele Tronului dumnezeesc, ca unul ce a câștigat cu prețul vieții sale, până la sfârșit, multă îndrăznire către dulcele Împărat Hristos, și mijlocește acum pentru noi, cei nevrednici, să primim încă de aici, Pacea și Bucuria cea de Sus.

Profetea vasul ales al Domnului Hristos despre vremurile rele pe care le trăim:

„Globalizarea vine ca un bulldozer care strivește totul înaintea lui. Și odată cu globalizarea, erezia ecumenismului, pofta pentru consum prostesc peste nevoie... Am aderat la Uniunea Europeană... Am zis cândva: intrarea în UE este ieșirea din Ortodoxie. Dar revin și zic: depinde de noi să nu lepădăm deodată credința. Că și o haină nu o dezbraci dintr-o mișcare, mai întâi scoți o mânecă, apoi cealaltă. Până atunci, s-ar putea ca poporul să se deștepte.

Dacă nu ne vom așeza genunchii la pocăință, dragii mei, nu vom reuși nimic. Dacă ne vom ruga însă cu râvnă, dacă ne vom osteni în rugăciune, Dumnezeu va face ca totul să fie posibil. Și toate aceste încercări, globalizare, ecumenism și cine știe care altele, toate vor fi spulberate de forța rugăciunii”.

Așa să ne ajute Atotbunul Dumnezeu, Sfinte Cuvioase Părinte Justin. Amin

Să ne învrednicească Cel Prea Înalt să avem parte de sfintele sale rugăciuni în tot timpul și în tot locul! Amin

De-a lungul celor 4 ani care au trecut de la săvârșirea mării înșelări a poporului

ortodox prin minciuno-sinodul de la Kolymbari, sub conducerea celui care s-a dovedit a fi nimic mai mult decât un ereziarh, falsul patriarh Bartolomeu, în interiorul BOR au avut loc foarte multe declarații, acțiuni și manifestări ecumeniste, rugăciuni în comun cu ereticii, acorduri de unire și recunoaștere a ereticilor de către Patriarhia BOR, pe care aceasta le-a tratat greșit, ba chiar le-a prezentat într-o lumină favorabilă. Marii Duhovnici ai neamului nostru ortodox, dintre care cei dintâi Cuvioșii Părinți Mărturisitori din temnițele comuniste, Justin Pârvu și Arsenie Papacioc, și-au exprimat public în nenumărate ocazii, dezaprobarea față de ecumenismul feroce în care s-au adâncit arhieriei de la cel mai înalt nivel al Bisericii noastre strămoșești. Dar cine i-a luat în seamă?

Cuviosul Părinte Justin spunea ca, să nu se mai meargă la slujbe, în bisericile în care se vor împărtăși arhieriei ortodocși cu ereticii. „L-am auzit de nenumărate ori pe Părintele Justin afirmând, în cazul în care ierarhul ar fi săvârșit vreo erezie cu capul descoperit: *„Închidem porțile mănăstirii, rămânem în Biserica noastră și nu îi mai pomenim! Ei se rup singuri de la Biserică, nu noi”*. (cf. rev. Atitudini, 24 iulie 2016.) *„Cu capul descoperit”* înseamnă cu toată convingerea, ori un arhiereu care chiar în fața unor amenințări cu întreruperea pomenirii, mai retractează din greșelile anterioare, parcă nu mai poate fi considerat a fi *„cu capul descoperit”*, ci se vede că mai există o scântee din Dreapta Credință în el. Deocamdată nici un ierarh nu a retractat nimic din documentele eretice semnate în Creta și mai mult nu s-a pus niciodată problema ieșirii BOR din cadrul CMB.

Preotul prof. Ioan Sauca a fost numit Secretarul general interimar al CMB din 1 aprilie 2020 și până la întrunirea Comitetului Executiv CMB din iunie 2020 (amânare pe motiv de coronavirus).

Părintele Ioan Sauca este primul român și al doilea ortodox (după profesorul grec Nikos Nissiotis), care a ocupat o funcție înaltă la Institutul Ecumenic din Bossey și în cadrul CMB, motiv de mândrie sinceră ecumenistă la nivelul patriarhiei BOR.

Consiliul Mondial al „Bisericilor” are un nou Secretar General (temporar) – Pr. Prof. Ioan Sauca din BOR

Mai există oare vreun arhiereu cu voce puternică, dârzenie și bărbăție, cu credință și dragoste desăvârșită, care să le arate tuturor ADEVĂRUL și pe care aceștia să îl recunoască?

Unul singur, Marele Arhiereu Hristos!

„Zis-a Domnul: Cel ce nu este cu Mine, este împotriva Mea; și cel ce nu adună cu Mine, risipește. Când duhul cel necurat iese din om, umblă prin locuri fără apă căutând odihnă și, negăsind, zice: Mă voi întoarce la casa mea, de unde am ieșit. Și venind, o află măturată și împodobită. Atunci merge și ia cu el alte șapte duhuri, mai rele decât el, și, intrând, locuiește acolo; și se fac cele de pe urmă ale omului aceleia mai rele decât cele dintâi” (Luca 11, 23-26).

Problema reală cu care se confruntă în continuare BOR este trădarea Ortodoxiei de către arhieriei la mincinosinodul din Creta. De aici provin toate relele, blasfemiile, la care asistăm neputincioși, care s-au întâmplat și se vor mai întâmpla.

Dintre Patriarhiile tradiționale și importante, numai la noi aplicarea hotărârilor semnate la Kolymbari, în care s-a legalizat ecumenismul drăcesc s-a manifestat într-un mod atât de barbar și dramatic. De ce forțele răului s-au manifestat astfel numai în BOR, post-Creta?

Răspunsul la întrebare îl găsim în modul în care s-au comportat, conducătorii lumii ortodoxe față de documentele eretice sinodale cretane. Astfel reamintim că la minciuno-sinodul de la Kolymbari:

- Patriarhiile rusă bulgară, georgiană și antiohiană nici măcar nu au participat,
- Patriarhia sârbă a avut o poziție mult mai critică decât celelalte patriarhii (cu cei 17 arhieriei care nu au semnat),
- Patriarhia Constantinopolului, vândută puterilor străine cu sediul în SUA, condusă de un ereziarh mason de grad 33, nu are prea mulți credincioși cărora trebuie să le dea socoteală.
- Patriarhia Ciprului are episcopii săi mărturisitori (Atanasie de Limassol, Neofit de Morfou, Nicolae de Amathus, Epifanie de Ledra, Porfirie de Neapolis, care nu au semnat)
- celelalte Biserici mici nu au avut astfel de probleme întrucât abia supraviețuiesc ca minoritate.
- singurul ierarh din Biserica Greciei care nu a semnat documentele cretane este

Hierotheos de Nafpatkos, sfătuitorul de taină al Arhiepiscopului Ieronim, care a semnat recunoașterea autocefaliei schismaticei formațiuni din Ucraina înființată de ereziarhul Bartolomeu, în concordanță cu dorința inițiaților lojilor masonico-sionisto-globaliste.

Aceasta a fost perdeaua de fum sub care s-a manipulat atenția întregii Ortodoxii de la marele țel final al tâlhărescului sinod din Creta: realizarea noii religii mondiale, a unicului guvern mondial, care pregătește calea Antihristului care nu e nicidecum departe, ci este pe drum.

Considerații teologice cu privire la caracterul eretic al pseudosinodului din Creta

„Rogu-vă pe voi, prin numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca să grațiți la fel totdeauna și nu fie între voi schisme” (I Corinteni 1,10) ca să păziți cu siguranță, ca pe o comoară bună, credința noastră cea adevărată și predată de Părinți, nimic adăugând, nimic scoțând. Căci nu am avut până acum o credință cu lipsuri, nici nu am avut nevoie de vreun sinod sau hotărâre de credință [oros], ca să aflăm ceva mai nou, noi, fiii și ucenicii Sinoadelor Ecumenice și ai Părinților care au luminat în acestea și între acestea” (Sfântul Marcu Evghenicul – Opere vol. I, Editura Pateres 2009, pag 127).

În toți acești ani s-a manifestat tot mai pregnant apostazia de la dreapta credință ortodoxă a arhierilor BOR și disprețuirea autoritară a tuturor credincioșilor, prin:

– manipularea vicleană a conștiinței ortodocșilor de către marii arhieri ai BOR, prin implementarea treptată, fără zgomot pentru a nu apare reacții nepotrivite împotriva hotărârilor documentelor eretice cretane în viața Bisericii .

Notăm că ele nu au fost prezentate și supuse discuției înainte sau după Marea Înșelare, credincioșilor de rând, talpa țării.

Nicio părere de rău cu privire la participarea la minciunosinodul din Creta, nu-i bântuie noaptea ca să le strice somnul cel de moarte al al conștiinței vitregite ascunse într-un ungher, nici pe ei, nici pe slugile lor de la nivel parohial sau stărețesc.

- comportamentul plin de afecțiune fraternală și prietenie nedisimulată al patriarhului și simbriașilor săi ierarhi, arătat ereticului papă Francisc în timpul vizitei sale în România în iunie 2019, amplu prezentat la vremea respectivă. El nu a făcut altceva decât să continue drumul trasat de înaintașul său, Patriarhul Teoctist, care l-a primit cu fală și considerație frățească pe papa Ioan Paul al II-lea. Este vorba aici de o perfidă chemare la trădarea Ortodoxiei și a lui Hristos, adresată sufletelor cele binecredincioase din BOR supuse la o grea încercare duhovnicească, de către chiar Păstorii lor.

Prietenii Mântuitorului Hristos, Sfinții, ne vestesc cu glas de tunet, astfel:

„Unirea (ecumenismul satanic) este înșelăciunea diavolului, ce-i vânează pe cei nesocotiți într-o pierzanie. Unirea este un lup răpitor de suflete în piele de oaie. Unirea este veninul aducător de moarte, în chip de miere, ce pierde sufletele. Unirea este mlădița înainte-mergătoare a antihristului, ce ademeneste cu mângâiere pe cei mai neștiutori într-o pierzanie. Unirea este prăpastia iadului pentru cei ce nu au parte de cuget. Unirea este Iuda, ce cu lingușitorul sărut a vândut Credința Pravoslavnică”[1]

Mitropolitul Teofan al Moldovei și Bucovinei, care pretinde că nimic nu s-a întâmplat la Creta și că acolo s-a apărat Ortodoxia, stereotip emis la unison de către toți ceilalți arhieri ai sinodului BOR, a fost prezent la pelerinajul catolic organizat în onoarea papei. Ereticii niciodată nu se vor întoarce la Biserica lui Hristos, dacă îi întărim în convingerea că și ei au Biserică și Sfinte Taine, prin participarea noastră la rugăciunile în comun cu catolicii și protestanții, fapte ce odihnesc pe aceștia în ereziile credințelor lor. Lîmpede trebuie să fie pentru oricare dintre “ortodocși” - ierarhi, preoți, călugări, teologi sau mireni - ce se pleacă spre comuniunea cu ereticii, că se leapădă de Trupul Mistic al Bisericii lui Hristos, fapt pentru care aceștia se vor judeca laolaltă cu ereticii, alături de care s-au rugat și împărtășit, dar mai ales se vor osândi pentru sminteala ce o arată celor neîntăriți în credință.

Mântuitorul Iisus Hristos spune:

„Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceluia prin care vine sminteala” (Matei 18, 7).

Între încoronarea sa ca „prinț al Bisericii” în sinagoga din Iași și participarea ca „pelerin” la pelerinajul papist din Piața Palatului, Mitropolitul Teofan a găsit timp

să târască prin tribunale și să asmută jandarmii, împotriva celor care au îndrăznit să afirme adevăruri de credință vechi în Biserica Ortodoxă de peste două mii de ani.

– ignorarea sfintelor canoane și a învățăturii Sfinților Părinți, cu zâmbetul pe buze de către Mitropolitul Teofan, dansatorul cu evreii în sinagogă, și de către Mitropolitul Sofronie, fost ierarh ortodox, actual trecut la greco-catolici printr-un act de simpatie reciproc consimțită.

“Prințul Bisericii”, mitropolitul Teofan, încurajat să participe la împlinirea idealului religios al mozaismului

– desconsiderarea și umilirea continuă a preoților lui Hristos, care au întrerupt pomenirea ierarhului căzut în erezie și a credincioșilor îngrădiți canonic de erezia propovăduită de acesta, alungați din biserici, unii cu ajutorul forțelor de ordine și a celor judecătorești (cazul Părintelui Ioan Ungureanu), rămași efectiv în stradă, fără mijloacele necesare unui trai onest, pentru ei și familiile lor.

Pleroma ortodoxă îngrădită de erezie și Preoții care au întrerupt pomenirea ierarhului cu cuget ecumenist, au rămas în continuare în concepția mai marilor Bisericii, niste înșelați, rătăciți, schismatici, sectari, apelative răspândite și în conștiința creștinilor pomenitori.

– arhieriei din Sinod în frunte cu patriarhul vremelnic îngăduit încă de Domnul la cârma BOR, au recurs la tăcere și indiferență, au ignorat cu dispreț totalitarist și bună știință, toate memoriile înaintate de către Preoții Mărturisitori ai Adevărului Hristos în colaborare directă cu domnul teolog Mihai Silviu Chirilă, de domnia sa personal și de nenumărații binecredincioși, documente vitale pentru întreaga Ortodoxie, care au rămas fără răspuns, până în ziua de astăzi.

„Să ne gândim că Dumnezeu l-a lăsat pe diavol tocmai pentru ca noi, cuprinși de frică, în așteptarea atacului dușmanului, să fim mereu cu multă luare-aminte și cu mintea trează și pentru ca să ne ușurăm ostenele pentru virtute, cu nădejdea plății viitoare și cu răsplata bunătăților celor veșnice. Pentru ce te minunezi că Dumnezeu l-a lăsat pe diavol purtător de grijă al mântuirii noastre? L-a lăsat tocmai pentru ca să ne trezească din trândăvia noastră, să ne fie temei de cununi(...). Dacă vrei să știi, și diavolul ne este de folos dacă ne folosim de el cum

trebuie; ne aduce mari foloase și câștigăm nu neînsemnate lucruri”[2].

Aceste demersuri, memorii și petiții, adresate ierarhiei și patriarhului BOR, de-a lungul celor patru ani, au făcut parte din arsenalul luptei antiecumeniste dusă susținut cu curaj și dăruire, care a culminat cu sinaxa de la Botoșani din 1 mai 2019.

„Mărturisire spre Înviere. Trei ani de rezistență antiecumenistă în BOR”: Sinaxa interortodoxă Botoșani II, 1 mai 2019

Precizez că aceasta a fost a doua sinaxă a clericilor, monahilor și credincioșilor care au întrerupt pomenirea ierarhilor părtași ai adunării din Creta, după marea Sinaxă națională din iunie 2017, care s-a bucurat de o participare largă și oaspeți de excepție: Părintele Prof. Theodoros Zisis, și fiul acestuia, Părintele Serafim Zisis, monah al Mănăstirii Sfântul Sava din Ierusalim.

Reamintesc pe scurt, următoarelor documente care au făcut obiectul sinaxei de la Botoșani din 1 mai 2019:

„Un călduros salut a adresat grupul de părinți nepomenitori din Republica Moldova, care au fost alături de noi încă de pe vremea primei sinaxe de la Botoșani, din 2017. După câte o scurtă alocuțiune aparținând celor doi distinși oaspeți din Grecia, care și-au manifestat bucuria față de existența unor fortărețe ale Ortodoxiei în întreaga lume ortodoxă și au afirmat că, prin lupta antiecumenistă pe care o ducem în toate țările, din ce în ce mai multă lume începe să înțeleagă ce se întâmplă în Biserică și ia atitudine, au fost prezentate două referate, unul aparținând părintelui Theodoros, despre caracterul eretic al papalității, și al doilea al părintelui Serafim, despre perspectivele luptei antiecumeniste în acest moment. Referatul Părintelui Theodoros a fost prezentat de către părintele Ioan Ungureanu, iar cel al părintelui Serafim, de către părintele Grigore Sanda.

Luarea de cuvânt a doamnei doctor Gabriela Naghi a prefațat partea a doua a evenimentului, dedicată scrisorilor adresate conducerii Bisericii Ortodoxe Române, pe teme stringente legate de prezența ereziei ecumeniste în Biserica noastră și necesitatea imperioasă de a-i pune capăt. Doamna Gabriela Naghi a prezentat în câteva cuvinte și activitatea siteului și revistei Mărturisirea

Ortodoxă, care, la câteva luni de la înființare, au reușit să capteze atenția tuturor părților implicate în lupta antiecumenistă.

Au fost prezentate ulterior o serie de Documentele adresate Patriarhiei Române:

- Prima scrisoare adresată sinodului BOR, numită Biserica Ortodoxă Română nu are ce căuta în Consiliul Mondial al Ereziilor. Ea se încheie cu o solicitare adresată ierarhiei de a renunța la ecumenism, de a retrage BOR din CMB și de a repune spiritualitatea și tradițiile ortodoxe în centrul trăirii adevăratei credințe. Petiția a fost citită de către părintele Claudiu Buză, fiind semnată de aproape 250 de participanți.

- Cea de-a doua scrisoare, intitulată Maica acestui neam este Biserica Ortodoxă Română, prezintă coordonatele vizitei papei eretic Francisc în România, din perspectiva ortodoxă, și cere insistent Patriarhiei să ia o poziție corectă canonic față de acest eveniment și să refuze, după modelul Bisericii bulgare, să acorde binecuvântarea credincioșilor ortodocși pentru a participa la acest eveniment. Petiția a fost lecturată de către teologul Mihai-Silviu Chirilă, fiind semnată de 290 de participanți.

- A treia scrisoare, numită Schisma din Ucraina este o altă formă de uniție! demonstrează, cu argumente canonice, că recunoașterea autocefaliei "Bisericii Autocefale Ortodoxe Ucrainene" este un act schismatic, care îi atrage în schismă pe toți cei ce aderă la ea, fiind în plus o nouă formă de uniție. Documentul solicită ierarhiei române nerezunoașterea schismei ucrainene și neintrarea în comuniune cu cei ce o promovează. Petiția a fost lecturată de părintele Cosmin Tripon și a fost semnată de 240 de participanți la sinaxă.

- Ultima petiție citită în plenul sinaxei, numită Credincioșii ortodocși nepomenitori au dreptul de a fi îngropați în cimitirele parohiale, a fost un model de notificare pentru credincioșii nepomenitori care doresc să fie îngropați în cimitirele bisericesti ortodoxe ale parohiilor de care aparțin. Notificarea reprezintă o dorință a credinciosului ortodox, care este recunoscută și apărată de lege și trebuie respectată și de către preot.

Întâlnirea s-a încheiat cu citirea de către Părintele Ioan Ungureanu, președintele de onoare al sinaxei, a unei declarații, prin care cei prezenți s-au delimitat de toate erorile adunărilor de la Roman, Satu Mare și Mestecăniș, de toate afirmațiile celor care batjocoresc lupta antiecumenistă a unor Biserici locale și

episcopi mărturisitori, ale celor care neagă Tainele în bisericile care nu au întrerupt pomenirea. Declarația reafirmă dorința de a continua mărturisirea împotriva ereziei, în primul rând prin nepomenire, iar la cei ce nu au încă curajul sau pregătirea pentru acest pas, prin mărturisire publică, atenționând că atitudinea noastră nu îndeamnă pe nimeni la inactivitate și lipsă de atitudine față de erezie. Documentul a fost semnat de 257 de participanți”[3].

Marea bucurie oferită în dar de către Domnul Hristos la încheierea cu succes a lucrărilor sinaxei, care a necesitat foarte multă muncă și consum sufletesc la nivel material, logistic și organizatoric, în care s-au implicat Părinții Mărturisitori, domnul teolog Mihai Silviu Chirilă și mulți binecredincioși s-a încercat a fi umbrită de o lovitură a bezbojnicilor virtuali, o conspirație tâlhărească a unor prefăcuți și vicleni așa ziși mărturisitori, care în umbra anonimatului au vărsat veninul și otrava din prea plinul inimii lor.

Aceste persoane lipsite de bărbăție duhovnicească, pripășiți zilieri în slujba oricui, bârfitori de profesie, au dus zile în șir o acțiune concentrată pe bloguri, prin articole și discuții defăimătoare, obsesiv-mincinoase, prin atacuri directe la persoană, căutând cu nesaț descredibilizarea, umilirea, discreditația și persiflarea fraților noștri în Hristos din conducerea mișcării în scopul de a o destabiliza definitiv. Acțiunea lor soldată cu un eșec răsunător nu a servit la nimic.

Cuvintele rostite pe patul de suferință, la sfârșitul vieții sale martirice de către Sfântul Luca al Crimeei, ne-au călăuzit în ispită:

„Copiii mei, cu mare stăruință vă îndemn, înarmați-vă cu pavăza dată de la Dumnezeu, ca să vă puteți păzi de uneltirile diavolului. Nici nu vă închipuiți ce viclean este. Nu trebuie să luptăm cu oamenii, ci cu stăpâniile și puterile, adică duhurile rele. Aveți grijă! Diavolului nu-i este de folos să gândească și să simtă cineva că îi stă aproape.

Un vrăjmaș ascuns și necunoscut e mai primejdios decât unul văzut. O, cât de mare și de groaznică e oastea dracilor! Fără de număr este hoarda lor întunecată! Neschimbată, neobosită, zi și noapte căutând a ne face să cădem pe noi, toți cei ce credem în numele lui Hristos, să ne ademenească pe calea necredinței, a vicleniei și a necuviinței. Acești vrăjmași nevăzuți ai lui Dumnezeu au ca singur rost, zi și noapte, nimicirea noastră.

Însă nu vă temeți! Luați putere din numele lui Iisus!".

În perioada dintre cele două sinaxe care și-au îndeplinit fiecare în parte mesajul scontat, a avut loc cernerea și îndepărtarea din cadrul mișcării antiecumeniste a unor mici grupulețe extremist-schismatice tocmite de forțele ascunse ale răului deghizat sub masca ecumenismului feroce, să producă zdruncinarea din temelii a unității acestei mișcări bisericești de apărare a credinței ortodoxe, unice în istoria BOR.

Arsenalul acestor mercenari în sutană și a acoliților lor, cu sprijin din afară, a produs de la bun început o seamă de tulburări și dezbinări, neîncredere și înșelare prin vorbe grosolane, atacuri primitive la bunul renume al persoanei, centrate mai ales asupra personalității teologului mișcării antiecumeniste, domnul Mihai Silviu Chirilă și a Părintelui Mărturisitor Claudiu Buză.

Atacurile s-au concretizat în articole, discursuri, conferințe în orașele din aproape toată țara, finanțate de forțele potrivnice binelui, trădători școliți pentru misiuni de manipulare, atac și învrăjpire pentru distugerea, anihilarea și împrăștierea în cele patru zări, a conducătorilor mișcării antiecumeniste și a pleromei ortodoxe cea iubitoare de Hristos.

Loviturile sacadate declanșate în foc de voie de artileria răului, a dus la prăbușirea Mănăstirii Rădeni, urmată de Mănăstirea Schit Orășeni, smulsă cu forța din brațele și inima iubitoare a Părintelui Ioan Ungureanu, a cărei rezistență, răbdare și putere deosebită, unită cu cea a doamnei Preotese, și a credincioșilor din parohie, strâns uniți în jurul Sfinției Sale, pentru apărarea Bisericii, izgoniți și umiliți fiind, dar niciodată înfrânți de către slugile simbriașe ale Mitropolitului Teofan, a făcut istorie.

Părintele Ioan Ungureanu: „Nu cumva mâinile arhiereilor au semnat în Creta molima ereziei pe care au răspândit-o în lume?”

„Caută mai presus de toate să te cureți pe sine de rea-voirea față de oameni. Pentru că, adunând rea-voire față de oameni, aduni otravă – care, mai devreme sau mai târziu, te va nimici ca om. Caută mai presus de toate să aduni buna-voire față de oameni. Strânge lemnul uscat de corn al sufletului tău; astfel întotdeauna vei putea stoarce o pricină bună pentru a ierta vrăjmașilor tăi, pentru a-i

îmbrățișa și pe ei; aceasta înseamnă, la urma urmelor, să-i biruiești cu buna-voirea ta”[4]

O mică parte din credincioșii antiecumeniști nepregătiți, insuficient căliți în focul luptei duhovnicești, scârbiți de atacurile lipsite de onestitate ale grupării minuscule extremist-schismatice, dezamăgiți și debusolați de modul de evoluție al încercărilor, s-au întors la bisericile de unde au venit, acceptând înfrângerea. Acesta era de altfel și scopul final al atacurilor concertate ale grupulețului de tristă amintire.

Așa cum am fost avertizați de nenumărate ori, în predicile pline de învățături în Duh Sfânt ale Sfinției Sale, Părintele Mărturisitor Claudiu Buză, *„a te așeza confortabil în propria ta existență înseamnă a refuza darul lui Dumnezeu prin care se câștigă Împărăția Cerurilor, luarea Crucii, și urmarea lui Hristos, prin care te întărești în Harul lui Dumnezeu. Aceasta nu numai în scopul egoist al propriei tale mântuiri, ci și pentru a veni în ajutorul aproapelui ca să ajungă la Mărturisire, la îngrădirea față de erezia propovăduită de arhieriei trădători ai Ortodoxiei”*.

Deasemeni de nenumărate ori, Sfinția Sa Părintele Claudiu ne-a atenționat „față de pericolul pe care îl prezintă pentru întreaga mișcare antiecumenistă, prezența unor persoane înzestrate cu calități, care s-au transformat într-un soi de justițieri care pentru a-și satisface mândria și patima mâniei de care sunt stăpâniți, în blogurile personale sau în ale celor cu același cuget extremist-schismatic, folosind un jargon ofensator pe măsură, atacă pe cei care au avut curajul să înfrunte pericolul pe care îl reprezintă infiltrarea ecumenismului satanic în viața Bisericii. Mărturisirea lor se reduce din păcate doar la folosirea canoanelor și versetelor din viețile Sfinților Parinți, cu care combat pe oricine, fără ca viața lor să fie o adevărată trăire în Hristos, prin cuget, simțire și mai ales fapte. Acest păcat este o hulă adusă Duhului Sfânt, chiar dacă recunosc sinodul din Creta, ca fiind tâlhăresc.”

„Fapta, în înțeles de colaborare a omului la opera lui Dumnezeu, este legată de sensul adânc și permanent al trecerii omului prin lumea aceasta. Omului nu-i este îndeajuns să cunoască cuvântul lui Dumnezeu, nu-i este îndeajuns să aibă credință și să dea ascultare înnoirii, ci trebuie să lucreze neobosit, să fie “un împlinitor cu fapta”[5].

Cu adâncă părere de rău între „formatorii de opinie” îmbrăcați în reverendă (în

număr infim), parte din ei dotați cu o elocință, o memorie și o inteligență remarcabilă, sunt și cei, care susțin în continuare împărtășirea cu Sfintele Taine în orice biserică sau mănăstire din cadrul BOR, chiar dacă critică din răspuneri erezia arhierilor și preoților în problema pseudo-sinodului din Creta, a filopapismului manifestat la cel mai înalt nivel, și a apostaziei mai marilor bisericii în timpul așa zisei pandemii cu coronavirusul gripal.

Modul în care au fost înșelați credincioșii de către ecumeniștii reprezentanți ai clerului monahal și laic din BOR, și împiedicați să se îngrădească de erezia propovăduită de pseudo-arhieriei semnatori ai documentelor tâlhărescului sinod cretan, concordă întru totul cu părerea acestor „formatori de opinie” antiecumenistă, interpretând în manieră denaturată aplicarea canonului 15 I-II Constantinopol și cuvintele dumnezeescului Hrisostom.

Astfel, s-a vehiculat ideea ca al 15-lea Canon nu obligă pe nimeni la nepomenirea episcopului sau patriarhului său, nici chiar în caz de erezie, recomandând în toate situațiile așteptarea unei condamnări sinodale.

În orice condiții este preferabilă ascultarea și smerenia, chiar acuzațiile nedrepte, decât schisma, care nu are alt izvor decât pe diavolul, „cel care separă”.

„Nimic nu poate irita mai mult pe Dumnezeu decât dezbinarea Bisericii! Chiar de am săvârși mii de lucruri bune, noi cei care sfărâmăm pleroma bisericească nu suntem mai puțini vrednici de pedeapsă decât cei care au răstignit Trupul Său! Căci faptul acela a fost spre folosul lumii întregi, chiar dacă nu a fost făcut cu această intenție, în vreme ce acesta [care face schisma] nu numai că nu aduce niciun folos, ci aduce multă vătămare [...] Vătămarea aceasta nu este mai mică decât cea adusă de vrăjmașii [Bisericii], ci cu mult mai mare, pentru că cea dintâi o face mai strălucită, pe când aceasta o face de rușine în fața vrăjmașilor ei, când este luptată de proprii ei fii. Căci acest fapt li se pare [vrăjmașilor] drept o mare dovadă de înșelare: ca cei care au fost născuți și crescuți în Biserică și au fost învățați cu exactitate tainele ei cele negrăite, tocmai aceia să se întoarcă fără de veste și să se pună în rândul vrăjmașilor ei”[6].

Răspunsul în fața acestei perfide și viclene înșelări teologice îl oferă cu dreaptă-cugetare pe înțelesul tuturor, Părintele Mărturisitor Claudiu Buză:

„Textul părții a doua a Canonului ne spune că „despărțirea de comuniunea cu întâiul stătător” se face pentru „oarecare erezie” propovăduită în public nu pentru

schismă. Schisma, ca și dezbinarea, sunt consecințe ale ereziei. Dacă mergem la hotărârile pseudo-sinodului de la Creta, din iunie 2016, putem vorbi de legiferarea sinodală a unei panerezii propusă spre receptare tuturor Bisericilor Ortodoxe Locale. Patriarhia Română a luat „act cu apreciere” în legătură cu aceste hotărâri pe 29 octombrie 2016, apoi, în decembrie, a afirmat că BOR practică un „ecumenism lucid”, ca în cele din urmă să editeze și să distribuie („cu capul descoperit”) prin toate mănăstirile și parohiile din țară „Broșura Patriarhiei” despre „Sfântul și Marele Sinod” din Creta. Așadar, pentru a „izbăvi Biserica de schismă”, „dreptul și datoria” (Arhid. Ioan Floca) clericului este de a întrerupe pomenirea. Lipsa acestei atitudini duce la „schismă și dezbinări”.[7]

„După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni? Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc” (Matei 7, 16-19).

Nu poți fi un vrednic lucrător în via lui Hristos, dacă ai idei preconcepute sau te lași influențat de părerea unora sau altora, legată de sfințenia și evlavia oricăruia dintre noi față de Sfinții Părinți Martiri, Mucenici, Mărturisitori din temnițele comuniste. Nu stă în puterea noastră, nu avem competența teologică, nu putem să-i jignim, fără a-l supăra pe Domnul Hristos, pe cei care au evlavie față de oricare dintre acești Cuvioși Mărturisitori ai Dreptei Credințe, a contesta viața și opera lor, denigrându-i, răstălmăcind totul în viziune personală, căutând cu lupa, greșelile strecurate în cărțile și învățăturile lor, în picturile zugrăvite în biserici, acuzându-i acum când sunt în Împărăția Celui Prea Înalt de înșelare, rătăcire, sau erezie.

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura” (Matei, 7, 1-2) .

Este o abatere gravă de la etica și morala ortodoxă, călcarea cu bună știință în picioare a dreptului aproapelui de a avea dragoste și prețuire pentru cel considerat Sfânt, pe care o știe doar Dumnezeu, Sfântul pomenit și Părintele său Duhovnic, eventual frații ortodocși apropiați.

Nimeni nu are dreptul să intre cu bocancii murdari din campanie în adâncul sufletului aproapelui său.

Să-i consideri pe frații tăi întru Hristos, răătăciți și înșelați, creând astfel dezbinări și tulburări în Biserică, este imaginea proprie răătăcitului, înșelatului, care deși s-a îngrădit de erezie, nu a lucrat destul pentru despățimirea de poftă, mânie și iuțime, crezând ca dreptatea este de partea sa, ceea ce a creat o spărtură în scutul său de apărare împotriva duhurilor necurate care l-au luat în stăpânire, întunecându-i mintea și discernământul.

Trăirea noastră în Hristos, îngrădiți fiind de erezia satanicului ecumenism, de-a lungul celor patru ani, dincolo de impedimentele menționate care ne-au călit voința, ne-au întărit puterea în nevoințe, posturi, privegheri, și dragostea față de vrăjmasi, ne-a ajutat sub supravegherea iubitoare a Părintelui Duhovnic, să câștigăm puțin din bunuri de mare preț, bucuria și pacea, neîntâlnite de majoritatea dintre noi, până la acest moment de cotitură în viața noastră duhovnicească.

Bucuria cea adevărată se însoțește cu sporirea în credință și în viața întru Hristos. Sfântul Apostol Pavel înfățișează bucuria ca roadă a Sfântului Duh, iar Sfântul Ioan Gură-de-Aur ca „izbândă duhovnicească”. Ca roadă a Sfântului Duh, bucuria se dăruiește de Dumnezeu și se naște din împreună-lucrarea omului cu Dumnezeu.

Cel care primește darul lui Dumnezeu și se jertfește pentru aceasta, câștigă bucuria lui Hristos, pe care nimeni nu o va lua de la el.

Sfântul Chiril al Alexandriei, distingând între bucuria deplină și cea nedesăvârșită, observă: *„Căci bucuria deplină și desăvârșită socotim că este cea în Dumnezeu, pentru Dumnezeu și pentru fapte bune, pentru nădejdea fermă și neclintită... iar bucuria nedesăvârșită zicem că este cea din lume, pentru ușurătatea ei, pentru lucruri pentru care nu ar trebui să se producă, adică pentru niște lucruri lumești, care zboară ca o umbră și ca niște năluciri”*.

Pacea lui Hristos se referă la toate dimensiunile vieții omenești. În persoana lui Hristos, Care este Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit, omul își găsește pacea cu Dumnezeu și cu sine însuși.

„Împacă-te cu tine însuși; și se vor împăca cu tine cerul și pământul”, zice Cuviosul Isaac Sirul. Pacea – cu cele trei dimensiuni ale ei, pacea lăuntrică a omului, pacea cu Dumnezeu, pacea cu aproapele – și Bucuria Mângâietorului, ce ne-am putea dori mai mult?

„Locul manifestării lor reale și desăvârșite este Împărăția lui Dumnezeu. Precum Împărăția lui Dumnezeu, așa și acestea se vor arăta în plinătatea lor în veacul viitor. Dar și invers, precum Împărăția lui Dumnezeu începe din veacul de acum, așa și acestea încep din viața de aici. Întristările și împotrivirile lumii nu risipesc bucuria și pacea credinciosului. Temelia și plinătatea lor este Însuși Hristos. Credinciosul primește bucuria și pacea de la Hristos.

Dar este și chemat să se bucure și să își afle pacea ca părtăș al vieții lui Hristos.

Astfel că bucuria și pacea apar și ca ceea ce se dă și ca ceea ce se cere, și ca prezente și ca așteptate”.[8]

Drumul parcurs de mișcarea antiecumenistă până în acest moment, a fost deosebit de greu, presărat cu ispite din plin, dar răsplătit de Mângâietorul sufletelor noastre cu bucurii sfînșitoare pe măsură.

Putem afirma fără să greșim că prăpastia apărută cu mult timp în urmă între ierarhia superioară apostată și „opincă” (credincioșii de rând înșelați, mințiți și manipulați) s-a adâncit tot mai tare și era firesc să apară reacții de delimitare concrete și nedorite, întrucât păgubiții duhovnicește au rămas doar cu ce li s-a vândut cu generozitate la „tejgheaua” Patriarhiei BOR, aflată într-o continuă rătăcire.

Restricționarea accesului în biserici, muștrarea lui Dumnezeu pentru acceptarea ereziei ecumeniste a ierarhiei

Despre vremurile rele, pe care le trăim acum în care se pregătește venirea Antihristului, Cuviosul Părinte Justin Pârvu, spunea într-o vreme, cu extraordinara străvedere a tulburărilor și înșelărilor pe care numai Bunul Dumnezeu le poate opri:

„Ei, prin ce-am trecut noi, dar prin ce-o să treceți voi! Acele vremuri deja le-ați început. Spre deosebire de alte vremuri, va îngădui Dumnezeu vrăjmașului să se atingă și de suflet; va fi mai mult o prigoană psihologică și nu vă veți putea ascunde nici în crăpăturile pământului. Nu este ușor, sunt vremuri foarte grele. Acum s-au înmulțit bolile psihice, organice, demonizările. Apoi nu erau atâtea construcții, atâtea vite, atâtea lume. Pe lângă acestea mai sunt și ispitele supratehnicii, sistemele acestea extraordinar de ascuțite care pătrund până în a-ți

cunoaște și gândul. Și, când ți-a prins gândirea, aici este și partea sufletească. Iar când a intrat pe firul acesta Satana, nu mai este deloc ușor. Este o luptă împotriva sufletului. Acum nu vezi ce fac? Dacă vrei să ai un serviciu mai bun, trebuie să te înscrii în loja masonică, să te lepezi de Iisus Hristos. Și, iată, acestea toate sunt încercări și ispite și greutăți care ne fură de la adevăratele țeluri ale trăirii noastre. Acestea aduc la zero, viața duhovnicească.

Am ajuns la starea în care monahii s-au făcut precum mirenii, iar mirenii asemenea demonilor. Creștinătatea este foarte slăbită și nu știu dacă se va mai îndrepta”[9]

Din luna martie a acestui an, odată cu instituirea stării de urgență, continuată cu starea de alertă, în care ne și aflăm, ca urmare a răspândirii așa zisei pandemii cu covid 19, arhieriei BOR au fost îngenunchiați de toate hotărârile polițienești ale slugilor statului totalitar antihristic precum: închiderea bisericilor, interzicerea participării credincioșilor la toate slujbele bisericii, interzicerea Sfintei Împărtășanii, măsurile de dezinfecție totală a obiectelor de cult și icoanelor, iar ulterior indicația desfășurării slujbelor în afara lăcașului de cult, purtarea măștii de protecție, distanțarea, batjocorirea Sf. Taine ale Bisericii, batjocorirea sfintelor rânduiei de frica infectării cu virusul ucigaș.

Institutul Național de Sănătate Publică nu a prezentat nicio probă concretă că Împărtășania ortodoxă ar putea contamina cu COVID

Tulburarea și haosul mental indus până la starea de isterie generalizată din cauza spaimei, a fricii de moarte a cuprins lumea la nivel planetar, acestea fiind meșteșugurile celui viclean, ale vrăjmașului omenirii dornic să se războiască cu Împăratul Hristos și să ia în stăpânire sufletele celor care deznădăduiesc și abandonează lupta.

Boala în sine nu este un semn al părăsirii sau absenței harului dumnezeiesc prin care „tot sufletul viază”, nici o condamnare a lui Dumnezeu. După cum nici sănătatea fizică nu este o precondiție a mântuirii. A concepe suferința ca semn al mâniei lui Dumnezeu înseamnă deznădejde pentru cel care suferă. Din punct de vedere duhovnicesc patul suferinței nu e patul deznădejdi, căci acolo pacientul, robul lui Dumnezeu devenit penitent, așteaptă vindecarea, salvarea din ghearele durerii și neputinței. Vindecarea este tocmai un eșec al puterilor răului care se

împotrivesc voinței lui Dumnezeu ca toți să se tămăduiască, prin Iisus Hristos, „doctorul sufletelor și al trupurilor”.

Vindecarea este un dar și un simbol al Împărăției lui Dumnezeu.

Iată sfatul Preacuviosului Părinte Justin, care veghează cu dragoste asupra întregului neam românesc ortodox necăjit:

„Pune mâna pe Biblie, ia viețile sfinților model. Prin cei slabi, mâi, se dovedește puterea harului lui Dumnezeu, nu prin cei tari. Așa că stai liniștită, nu te teme! Creștinul n-are de ce să se teamă, dacă are pe Mântuitorul Hristos lângă el, Stăpân și Împărat, ostaș apărător, puternic și mergi cu El înainte. Să nu vă temeți de ce vă vor spune vouă, nu vă temeți deloc! Al Domnului este pământul și stăpânirea lui. Și noi suntem creștini, a noastră-i toată Împărăția și asta de pe pământ și cealaltă. Cu asta ne pregătim pentru cealaltă. Cum spune psalmistul: Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi. Dacă El mă paște, ce mă mai tem eu că n-o să am de mâncare mâine. Dă Dumnezeu la fiecare! Dragii mei, războiul acesta este într-adevăr unul anevoios, dar nu fără știința lui Dumnezeu. Creștinul nostru de azi trăiește niște vremuri grele, de neputință. Poate că niciodată nu a fost așa de neputincios creștinul cum este astăzi. Dar Dumnezeu e încă printre noi, dragii mei, și va fi până la sfârșitul veacului. (..)

Acum, putem spune, întreaga creștinătate este răstignită pe cruce. Un om care este pe cruce oare nu se simte slăbit? Oare să ne scoatem piroanele și să ne tămăduim rănilor? Sau să răbdăm, rugându-ne Domnului pentru iertarea celor ce ne prigonesc?”.[10]

Orice comunicat al BOR prin purtătorul ei de cuvânt, în această criză, trebuia să fie liber de orice compromis în fața oricăror cerințe ale slugilor Leviatanului, care încalcă flagrant drepturile omului, libertățile religioase și principiile de autonomie sacrosanctă a cultului religios, acordând putere de decizie acestora, asupra Sfintelor Taine ale Bisericii.

În nici un fel de situație, oricât de gravă ar fi, libertatea de conștiință nu poate fi restrânsă sau condiționată. Aceasta pandemie cu un virus gripal venită de nu știu unde sau fabricată în laboratoarele inițiaților oculte masonico-sionisto-globaliste este de fapt un război împotriva omenirii, un război împotriva lui Hristos.

Arhieriei trădători ai Ortodoxiei la Creta, încearcă prin acceptarea condițiilor

impuse de slugile atee ale cezarului, să minimalizeze Sfânta Euharistie, care este motivul însuși al Liturghiei și inima Bisericii.

Fără Sfântul Potir, fără Hristos nu există Biserică! Nu este de înțeles atitudinea pseudo ierarhiei lașă și înrobătă care are nevoie de consultări la nivel pan-ortodox, cu privire la modul de distribuire a Sfintei Împărtășanii credincioșilor – încercare nereușită de a fugi de responsabilitatea asumării unei atitudini ferme în acord cu învățătura de neschimbat a Bisericii.

Cum acceptă preoții, să slujească cu mască pe față înaintea Împăratului Hristos, și să se împărtășească doar ei cu Sfintele Taine, lăsând turma să fie risipită de lupul cel înțeleghător?

Cum acceptă preoții să fie primiți la slujbe doar un anumit număr de persoane, cu programare, în funcție de spațiul pe care îl are la dispoziție biserica, respectând cei 8 metri pătrați de izolare între persoanele prezente cu mască?

Asistăm acum fără putere de acceptare și înțelegere la o nouă trădare a Ortodoxiei de către ierarhia BOR după Creta.

„Dumnezeu îngăduie să se facă acum o zguduitură puternică. Vin ani grei. Vom avea încercări mari... S-o luăm în serios, să trăim duhovnicește. Împrejurările ne silesc și ne vor sili să lucrăm duhovnicește. Și este bine să facem aceasta cu bucurie și de bunăvoie, iar nu cu mâhnire, de nevoie. Mulți sfinți ar fi dorit să trăiască în vremea noastră ca să se nevoiască (...). Acum devii erou dacă nu saluți pe diavolul. Oricum, vom vedea evenimente înfricoșătoare. Se vor da lupte duhovnicești. Sfinții se vor sfinți mai mult și spurcații se vor spurca și mai rău. Cu toate acestea, înlăuntrul meu simt o mângâiere. Aceasta este o furtună și numai nevoința are valoare, pentru că acum nu avem vrăjmaș pe Ali-Pașa sau pe Hitler sau pe Musolini, ci pe diavolul. De aceea vom avea și răsplată cerească”.[11]

Cât de penibilă și fără sens a fost comparația cu epidemia de Ciumă din 1829, din comunicatul patriarhiei BOR, argumentul prin care se face apel la înțelegerea situației de către păcălita și amețita pleromă ortodoxă, părăsită definitiv de păstorii ei.

Într-un studiu dedicat vieții și activității Mitropolitului Grigorie IV (Dascălul) al Ungrovlahiei (1765-1834), publicat în anul 1927, se precizează că în lunile mai și iunie ale anului 1829, creștinii din București n-au avut voie să se împărtășească,

din cauza ciumei care făcea ravagii. Bisericile s-au închis, totul (veșminte, cărți, icoane, chiar și corespondența) se dezinfecta, iar la sfintele slujbe nu participa niciun creștin, ci numai preoții.

Nu există nicio comparație între epidemia de ciumă și cea cu coronavirus. NICIUNA!

Acesta nu este un precedent canonic, pentru a putea fi repetat.

Înseamnă fără doar și poate că Patriarhul și slugile sale obediente fără excepție, față de aceste hotărâri antihristice acceptând această decizie blasfemiatoare referitoare la condițiile primirii Sfintei Împărtășanii, sunt de acord cu stăpânirea atee asupra riscului de infectare a credincioșilor prin Sfânta Împărtășanie și nu vor găsi înțelegere în Ortodoxia universală și nici în fața Dreptului Judecator, la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos. Oricine îndrăznește să-i susțină cade în păcat de moarte.

Să fie doar o măsură temporară amânarea sine die a oferirii Euharistiei? Cred că este cea mai mare iluzie pe care ne-o facem în legătură cu gândul că această criză se va încheia curând. Suntem doar la începutul sfârșitului...

Ce reprezintă aceste Sfinte Taine pentru creștinul ortodox?

De ce liber-cugetătorii neo-marxiști, au susținut cu îndârjire infectarea credincioșilor prin folosirea unei singure lingurițe de împărtășanie, făcând o propagandă deșănțată pentru interzicerea acestei Sfinte Taine în forma hotărâtă de binecuvântații Părinți ai Bisericii?

Minunat fără seamăn și înțelept răspuns al Sfântului Teofan Zăvorâtul:

„Domnul ne-a dat Sfintele Taine ale Trupului și Sângelui Său spre a hrăni și a înălța viața noastră duhovnicească. „Eu sunt pâinea vieții”, a spus Domnul (Ioan 6, 48). „Trupul Meu este adevărată mâncare și sângele Meu adevărată băutură” (Ioan 6, 55). Viața duhovnicească este rodul petrecerii cu Domnul. Nu există viață adevărată în afara Lui sau fără El, ci iată ce zice El: „Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el... Eu visez prin Tatăl, și cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine” (Ioan 6, 56-57). Asta înseamnă că unirea cu Hristos se face prin împărtășirea din Trupul și Sângele Său. Adevărata viață duhovnicească este plină de putere, mult lucrătoare și mult roditoare. Dar fără

Mine nu puteți face nimic, zice Domnul. „Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă” (Ioan 15, 5).

„Cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine” (Ioan 6, 57). Așa încât, „dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea Sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică” (Ioan 6, 53-54). Acesta este Izvorul plin de har din care se adapă și se întărește viața noastră duhovnicească!

De asta încă de la începuturile creștinismului cei mai râvnitori socoteau Împărtășirea deasă ca fiind cea mai mare binecuvântare, în Faptele Apostolilor se pomeneste de nenumărate ori despre creștinii care stăruiau în rugăciune și în frângerea pâinii, adică în Împărtășanie.

Sfântul Vasile cel Mare spune în epistola sa către Patricia Cezareea că este mântuitor să te împărtășești în fiecare zi și, vorbind despre sine, zice: „Noi ne împărtășim de patru ori pe săptămână”. Aceasta este și părerea îndeobște împărtășită de toți sfinții, că nu există mântuire fără Împărtășanie, și nici măcar sporire nu există fără deasa Împărtășanie”[12].

(Nota 48: Cele 100 de capete ale lui Calist și Ignatie Xanthopol, în Filocalia, vol. 8, 1979, nr, 92, pg. 202- 211)

De frica îmbolnăvirii cu virusul gripal, arhieriei au consimțit ca liturghia să fie descalizată, transformată într-un spectacol televizat. Au fost propuse tot felul de modalități blasfemiatoare de administrare a Sfintelor Taine, de către slugile vândute ale cesarului, adevărate sacrilegii, sub presiunea ateilor neo-marxiști: lingurițe de unică folosință, înmuierea Sfântului Trup în Sfântul Sânge cu mâna, dezinfectări permanente ale mai multor lingurițe de împărtășanie și ștergere de unică folosință etc. Patriarhia BOR, a hotărât să aștepte o reglementare la nivel pan-ortodox pentru a se putea stabili modalitatea de împărtășire a credincioșilor.

Răspunsul a sosit din partea pseudo-patriarhului mason Bartolomeu, printr-o scrisoare către Întâistătătorii Bisericii Ortodoxe locale, cu privire la modul de distribuire a Sfintei Împărtășanii în care se spune:

„Întrucât, cu toate acestea, după interesul lăudabil al autorităților și stimabila prevenire din partea conducătorilor în timpul pandemiei COVID-19, s-au auzit anumite păreri profund străine cu privire la abordarea Preasfintelor Taine, ne

este imposibil să rămânem tăcuți și absenți față de o astfel de situație, atât de ambiguă, și inactivi în fața dezvoltării, reglementărilor și interdicțiilor guvernamentale aferente. Ne-am supus îndemnurilor autorităților de sănătate și politice și, așa cum este firesc, ne supunem până în punctul în care, totuși, nu este atins miezul și esența credinței noastre. Pogorământul Bisericii merge până la cruce, dar totuși refuză să se coboare de pe ea, ascultând de magistrații și autoritățile acestei lumi, atunci când se pune la îndoială Taina tainelor vieții ei, Sfânta Împărtășanie... În acest duh și în această simțire, comunicăm cu Preafericirea Voastră, preaiubită de Noi, declarând cu toată conștiința că nu avem nicio intenție de a renunța la ceea ce a fost legiuit nouă tuturor de binecuvântații noștri Părinți”[13].

Scrisoarea Patriarhului Ecumenic Bartolomeu către Întâistătătorii Bisericilor Ortodoxe locale, cu privire la modul de distribuire a Sfintei Împărtășanii

Mă întreb, oare s-a lămurit pseudopatriarhul BOR, cum trebuie să se împărtășească creștinii în „pandemie”?

Prin mesajul transmis de Vasile Bănescu redacției *republicaoltenia.ro* din 17 noiembrie 2017, o mostră prețioasă a limbajului de lemn bisericesc și un model nu prea strălucit de diplomatie ecleziastică, aflăm astfel că masonul este și el om și poate fi chiar bun creștin ortodox:

„BOR lucrează în societate nu doar instituțional, ci mai ales prin persoanele care o reprezintă oficial, atât clerici, cât și laici credincioși. Aceștia pot și este firesc să aibă contacte de natură diversă cu oricine vine spre Biserică... Din această perspectivă autentic creștină, nimeni nu poate fi respins de la un dialog firesc în calitate de persoană particulară, independent de apartenența sa la un tip de organizație legal recunoscută de statul roman și care nu intră în contradicție flagrantă cu morala publică.

Acele persoane care aleg să adere la o entitate juridică oficială (politică sau de altă natură), dacă sunt autentice creștine... Biserica nu poate cere excomunicarea unei astfel de persoane fără ca aceasta să se întoarcă față-împotriva învățăturii sale de credință”.

Instanța decizională în acest caz este duhovnicul căruia îi revine această

responsabilitate, Biserica degrevându-se de această povară și pasând-o pe umerii duhovnicului.

„Toți cei care respectă credința creștină în conținutul ei, manifestându-și public și privat atașamentul față de valorile sale, rămân membrii ai Bisericii. Alegerile morale sau de altă natură pe care le face un creștin sunt, în principiu, rodul discuțiilor cu duhovnicul său, nu cu o instituție” spune Bănescu[14].

A accepta folosirea mai multor lingurițe pentru împărtășire, pentru a-i menaja pe cei mai slabi în credință, înseamnă mai degrabă a le spori mereu susceptibilitatea în ceea ce privește posibilitatea îmbolnăvirii lor prin împărtășire și a rămânerii lor mereu în acealtă lipsă a credinței. De asemenea, pentru cei credincioși – care niciodată nu și-au pus problema îmbolnăvirii lor prin împărtășirea cu aceiași linguriță – această practică devine smintitoare sau chiar poate introduce în inima lor îndoiala în privința realității împărtășirii cu Trupul și Sângele Mântuitorului.

Prin urmare, atingerea linguriței de buzele noastre, ni-L dăruiește pe Hristos în chip euharistic, ori aceasta trebuie să genereze bucurie în inimile noastre și dorința neîncetată de a ne împărtăși, în nici un caz teama de îmbolnăvire cu indiferent ce boală, oricât de contagioasă și mortală ar fi.

Lingurița simbolizează mai întâi cleștele cu care serafimul din viziunea prorocului Isaia (VI, 6-7) a luat cărbunele de foc, punându-l, din porunca Domnului, în gura prorocului, ca semn al curățirii lui de păcate și al misiunii sale profetice. Acest cărbune ceresc închipuie însă pe Hristos cel euharistic, de care ne împărtășim în cadrul Sfintei Liturghii.

Aceiași semnificație simbolică a linguriței o găsim, mai târziu, și la arhiepiscopul Simeon al Tesalonicului, în secolul XV: *„Arhiereul dă cu lingura celor ce vin să se împărtășească, făcând aceasta după vedenia lui Isaia prorocul”*[15]

Lingurița o închipuie însă și pe Maica Domnului, care a purtat în pântecele ei Pâinea cea cerească. Într-o astfel de accepțiune, lingurița care poartă în ea Sfântul Trup și Sânge al Domnului, este o închipuire simbolică a Maicii Preacurate, care L-a purtat în pântecele ei, pe Hristos, Mântuitorul lumii[16].

Transformarea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele lui Hristos este cea mai mare minune de pe pământ. Sfinții Părinți ai Bisericii au văzut-o ca Izvorul puterii împotriva demonilor, Pâinea vieții, Izvorul Vieții Veșnice, Medicina Nemuririi,

Antidotul împotriva morții.

Însă, „*Satana se teme foarte tare de Hristos. De aceea vrea să vină într-o zi ca să conducă lumea în locul lui Hristos, ca Antihrist.... Ca să vină Antihrist, fiul lui Lucifer, să conducă lumea, va trebui să nu mai fie Sfânta Împărtășanie. Pentru că, atâta vreme cât se face Liturghie și creștinii se vor împărtăși cu Trupul și Sângele lui Hristos, Satana nu poate să pună în practică lucrările lui, nu poate să predomină, nu poate să conducă (...). Copilul meu, Hristos, Sfânta Împărtășanie, este viața noastră. Însuși Hristos este Împăratul nostru, este Împăratul inimii noastre. Însă, inima Bisericii este Sfânta Împărtășanie. Însuși Hristos unește pe toți oamenii. Dacă nu există Sfânta Împărtășanie, nu există unire (...)*

Dar astăzi, ce ni se cere? Ceva cu mult mai rău! Îți cer să nu crezi că Hristos este mântuirea ta și curățirea sufletului tău de orice boală și păcat. Și numai acest lucru pe care îl spun, fie mireni, fie preoți, reprezintă o mare greșală și un mare păcat! (...) Lipsa de evlavie, apatia și indiferența sunt cele trei arme prin care Satana va stăpâni. Doresc ca noi să nu le primim pe acestea, să le lepădăm de la noi,” ne sfătuiește bine plăcutul Domnului Hristos, Părintele Elpidie Vaianakis.

Sfântul Potir și lingurița, folosite în administrarea Sfintei Împărtășanii se modifică în contact cu Trupul și Sângele lui Hristos. Natura lor este transformată tainic, se sfințesc în permanență și deci nu pot fi o amenințare pentru sănătatea noastră trupească și sufletească, dacă ne apropiem de Sfintele Taine, cu „*Frica de Dumnezeu, cu Credință și cu Dragoste*”.

Sfântul Chiril al Alexandriei explică acest lucru mai detaliat:

„Trupul lui Hristos este sfânt și are puterea de a învinge orice boală. A fost și este Sfânt, nu numai ca și carne cu puterile Sale naturale, ci ca și Templul Logosului divin interior, care sfințește trupul Său cu Duhul Său. Astfel Hristos dă viață fiicei capului sinagogii nu numai prin porunca Sa atotputernică, ci și prin atingerea de ea cu Trupul Lui” (Αναστασίου, Doctrina Patrum, σ. 129, 131-32).

„Amintim de asemenea și minunea relatată în *Viața Sfântului Ioan Maximovici*, în care unul dintre preoții care slujeau în biserica unde slujea și Sfântul Ioan i-au pus în vinul pe care Sfântul îl folosea pentru potrivirea Sfintelor Taine din Potir, o cantitate considerabilă de otravă – fără ca Sfântul Ioan să știe lucrul acesta. După consumarea acestei cantități de vin amenstecate cu otravă, dimpreună cu Sfintele Taine din Potir, Sfântului i s-a făcut rău însă, în ciuda așteptărilor dușmanilor

săi, nu i s-a întâmplat să moară prin otrăvire”[17].

În primul secol creștin, Sfântul Iustin Martirul și Filosoful, un savant al epocii sale și un mare mărturisor care a preferat să moară decât să se lepede de Hristos, a numit Sfânta Euharistie „medicament al nemuriri”. Dincolo de privirea în veșnicie, Sfânta Împărtășanie este numită „medicament”. De frica unei boli, fugim de izvorul vieții și de Viața însăși, atunci când știm că Dumnezeiasca Euharistie vindecă trupul și sufletul?!

De aceea, atunci când ne aflăm în fața Sfintei Împărtășanii, să ne predăm cu dragoste și credință tare îndurării și iertării lui Dumnezeu și să-L rugăm să restaureze în noi harurile Sale și să ne păzească de toată boala, de calamități și de toate ispitirile Satanei și ale duhurilor văzute și nevăzute ale întunericului.

COVID-19 este doar un mic necaz, dar și un test pentru credința noastră în Hristos.

Singura modalitate de a depăși necazurile este să ne predăm Iubirii nemărginite și îndurării nesfârșite a Voii lui Dumnezeu, total și necondiționat cu vrednică credincioșie și încredere.

„Întoarceți-vă către Hristos, alergați către Hristos, străduiți-vă să-L cunoașteți pe Hristos, să-L iubiți pe Hristos, să-L simțiți pe Hristos, și, în această străduință a voastră, pornirea voastră fiind curată și limpede, și sinceră, harul deschide sufletul vostru și zice: Deșteaptă-te, cel ce dormi, și te va lumina Hristos (Efeseni 5, 14). Acolo, în lumina dumnezeiască, vom trăi veșnic, câtă vreme sufletul nostru Îl va iubi cu înflăcărare pe Dumnezeu. Astfel, prin harul lui Hristos, toate cuvintele lui Hristos sunt ușoare și adevărate: Căci jugul meu este bun, iar povara mea este ușoară (Matei 11, 30).

Lucrurile sunt simple și ușoare în viața duhovnicească, în viața în Hristos; ajunge să aveți discernământ. Când vă stânjenește ceva - un gând, o ispită, o năvălire, atunci disprețuiți-le pe toate acestea, să vă întoarceți luarea aminte, privirea către Hristos. Acela vă va lua de mână și vă va dăruia, îmbelșugat dumnezeiescul Său har. Voi să faceți puțină străduință. Luăm un milion, îl tăiem într-un milion de părțicele; o milionime dintr-o asemenea părțică este străduința omului, adică puțină dispoziție. Mișcați-vă către Dumnezeu, și într-o clipită vine dumnezeiescul har.

O, cugetați, și îndată vine Duhul Sfânt. Nu faceți nimic. Mișcați-vă către cele de acolo, și vine degrabă harul dumnezeiesc. Îndată ce suspinați, vine, lucrează. Ce spune Apostolul Pavel: „...Se roagă pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8, 26). Mare înțelepciune! Acestea nu sunt simple cuvinte, vorbe, ci Cuvântul viu al lui Dumnezeu”[18].

Dragostea de Dumnezeu și de aproapele va deveni de neînțeles pentru mulți. Viața va fi, în general, golită de sens și teribil de tristă. Și va deveni ieftină. Marea problemă a zilelor noastre nu este atât necredința în Dumnezeu, cât necredința în existența inițiaților lojilor masonico-sionisto -globaliste, slugile vrajmașului omenirii. Ori se știe că cea mai mare victorie a lui este tocmai să se facă nevăzut. Asta arată în plus cât de înșelată este lumea în care trăim. Cred că acum asistăm, dincolo de temeiurile invocate ale măsurilor de excepție, la o vastă acțiune de DISCIPLINARE. E vorba de disciplinarea coordonată a 3/4 din planetă, care a stat și #stăacasă în carantină, în izolare.

A ține sechestrați la domiciliu oamenii, a-i lipsi de drepturi și libertăți fundamentale și a-i determina să fie obedienți cu astfel de măsuri de excepție - luate la scară planetară, este un fenomen fără precedent. Celelalte pandemii din istorie, infinit mai letale decât aceasta, nu au beneficiat nici pe departe de un asemenea complex economic politico-mediatic-medical capabil să oprească efectiv lumea pe loc. Nu pot să nu mă gândesc că această vastă operațiune de disciplinare este făcută PENTRU ceva, are o anumită finalitate, ce este legată intim de modul în care va arăta lumea nouă post-covid și, mai ales, regimul puterii ce va urma. Pentru cei care vor sări în sus ca arși că fac teoria conspirației le pot spune să stea liniștiți ca și până acum, în special creștinii prostiți de-a valma de arhieriei trădători ai Ortodoxiei la Creta, care amețiți de suflul hidrei ecumeniste nu mai sunt capabili să reacționeze în nici un fel, într-o stare de autovictimizare și ascultare oarbă față de cei care nu sunt păstori, ci lupi îmbrăcați în piei de oaie.

Spune Cuviosul Părinte Justin Pârvu, care a radiografiat vremurile prin harul străvederii, dăruit de Domnul Slavei:

„Acum însă totul este dirijat din umbră și se urmărește de fapt un război împotriva statelor ortodoxe, de aceea marile puteri susțin Turcia și statele musulmane. Religia musulmană este mult mai pe placul omului modern de azi, pentru că încurajează patimile și viciile. Pe de altă parte este puterea rasei

galbene. Pericol este și dintr-o parte și din alta, iar la nivel înalt ele sunt mână în mână, spre instaurarea guvernului mondial și punerea în aplicare a planului satanic” (Revista Atitudini, Nr. 25).

Când invoc aici o finalitate, mă gândesc la procese istorice de nivel foarte înalt, nu la puterea întunecatei oculte masonico-sioniste din umbră. Dar, există totuși un ocult de cel mai înalt grad pe care nu avem cum să-l ignorăm: marele și autenticul conspiraționist al istoriei. Da, acela. Apropo de nenumitul, în ceea ce privește Biserica, pentru prima oară în istorie și la scară planetară s-a reușit interzicerea Liturghiei și/sau îndepărtarea poporului credincios dela aceasta, de Mirele Hristos ceea ce este foarte grav. Aceasta nu e doar o ispită sau o încercare ca oricare alta, din registrul provocărilor cu care Biserica știm că se confruntă de-a lungul veacurilor; e o realitate, și știm, nu-i așa, că dorința diavolului vrăjmaș ca liturghia să nu se mai țină s-a împlinit.

Mitropoliții ecumeniști afirmă sus și tare în predicile care inundă spațiul ortodox că nu există persecuție; cei care se opun, chiar dacă o fac la nivel de opinie, nu de comportament, fac dovadă de neascultare, păcat grav; și cei care privesc cu suspiciune ce fac autoritățile sunt conspiraționiști, care conspiraționism pare că devine un fel de păcat fatal mai nou, demn de a fi introdus în ghidurile de spovedanie. Desigur, deseori această atitudine e însoțită de o perfectă aliniere cu tot ce decid autoritățile, cu o perfectă ne-simțire privind chestiunea liturgică și nu de puține ori, acolo unde nu e vorba pur și simplu de viclenie iezuistică, de derută duhovnicească sau fudulie incultă și oarbă.

În această perioadă și de acum înainte discernământul se pune într-un mod și mai acut.

Da, creștinul trebuie să aibă această dimensiune profetică, de căpătâi, a identității sale. Și mai ales el, creștinul, e chemat să aibă o distanță critică față de deciziile regimurilor puterii și față de duhul antihristic în care sunt luate aceste măsuri. Astăzi termoscanarea obligatorie în aeroporturi, spitale, policlinici, instituții, magazine, piețe agro-alimentare, mall-uri, mâine marcarea izotopică cu cip și în final lepădarea definitivă de Hristos cu semnătură pentru a certifica consimțământul aplicării pe mână sau pe frunte a peceteii lui Antihrist. Vor fi scannere de temperatură instalate peste tot și angajatorii marilor companii vor putea pretinde să purtați un aparat care vă supraveghează temperatura și alți parametri vitali.

China a implementat deja tehnologii de recunoaștere facială (chiar cu mască de protecție) și de supraveghere strictă a persoanelor, inclusiv prin telefon, pe care le-a testat la scară națională cu prilejul epidemiei cu covid 19.

Mai ales creștinul ortodox, „sarea pământului”, ar trebui să aibă această abilitate a diferențierii, a distingerii, între raționalizări păguboase și complice și fapte, priorități; între discursuri politice și rețete medicale; între minciună și Adevăr.

Din cauza globalizării, izolarea la nesfârșit, inutilă după părerea specialiștilor oricât de strictă ar fi, nu duce la eradicarea infectărilor, ci doar la „aplatizarea curbei” contaminărilor.

Zilele când cipul va deveni obligatoriu nu sunt departe. Mai aproape este însă vaccinarea obligatorie, procedeu abuziv care încalcă toate drepturile omului, față de care ne-am opus întotdeauna, atât cât ne-a stat în putere.

Cu globaliști precum Bill Gates, un obsedat campion al depopulării și în linia întâi a Covid-19, nu putem să acceptăm niciun vaccin împotriva coronavirusului. Bill Gates a finanțat numeroase teste experimentale de vaccinuri prin intermediul Organizației Mondiale a Sănătății, inclusiv programe de vaccinare împotriva poliomielitei. Aceleași programe au dus la izbucniri de poliomielită în diferite țări și sute de copii paralizați. De fapt, vaccinurile au cauzat mai multe cazuri de poliomielită decât virusul de tip sălbatic. Aceasta este o REALITATE, recunoscută de OMS și alte surse oficiale, deși numeroase instituții de presă de stânga continuă să o nege.

„Ambiția sa de a ne eticheta pe toți cu cipuri de date în vaccin subdermic injectat pare să fie doar o etapă necesară spre o stare de supraveghere atotcuprinzătoare. Convingerea aparentă a lui Gates că Dumnezeu l-a predestinat să folosească tehnologia pentru salvarea umanității este exemplificată în unul dintre cele mai ambițioase proiecte ale sale. Gates finanțează oamenii de știință de la Harvard să folosească geotehnologia pentru a bloca soarele pentru a inversa încălzirea globală și schimbările climatice. Acum, Gates încearcă să aducă toată omenirea sub cizma sa. Cultul tehnologiei și megalomania sa ne amenință libertățile, democrația, biologia noastră, planeta noastră, umanitatea noastră și sufletele noastre”[19].

Petiție online: Statul român are obligația să păstreze alternativa la documentele biometrice

se atribuie Sfântului Ioan Damaschinul o vorbă amintită adesea în Biserică: „*Binele nu este bine, dacă nu este făcut bine*”. Agapie Criteanul o interpretează astfel, în Mântuirea păcătoșilor: „*Lucrurile mari și înalte, atunci când sunt făcute cu socotință proastă [adică fără discernământ - n.m.], sunt netrebnice, fiindcă Domnul nu privește atât la mărimea lucrului, cât la cugetul sufletului...*”

Discernământul duhovnicesc este considerat de Sfântul Isaac Sirul (și de alți Sfinți Părinți) cea mai importantă virtute a unui creștin. Mai importantă chiar decât dragostea. Pentru că lipsa discernământului poate compromite până și cea mai bună faptă a omului. Degeaba îmi pun viața pentru aproapele meu, de exemplu, dacă o fac cu scopul de a fi lăudat de oameni: în acest caz nu mai este vorba de virtutea dragostei, ci de o trufie foarte periculoasă.

Atotbunul Dumnezeu să dăruiască tuturor prin mijlocirile Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu și ale tuturor Prietenilor Săi, Sfinții, curaj, discernământ și rezistență în fața ispitelor care vin din toate părțile.

Toate sunt posibile spre desăvârșire, mântuirea sufletului și îndumnezeire, dacă prin Voia Domnului îți este îngăduit să fii ucenicul unui Duhovnic, precum Prea Cucernicul Părinte Claudiu, mare iubitor al Stăpânului Hristos, căruia îi închin cu plecăciune smerită (știe Domnul) acest articol, rod al bucuriei și al păcii întru Hristos Domnul, pe care le-am descoperit în anii petrecuți în ascultare alături de Sfinția Sa.

Spune Sfântul Paisie Aghioritul:

„De aceea spun, să nu se piardă nimeni cu firea. Să-și păstreze sângele rece și să-i lucreze mintea. Pentru că de nu-i lucrează mintea, chiar și dintr-o simplă prostie poate trăda. Orice s-ar întâmpla, trebuie să te rogi, să te gândești și să acționezi. Cel mai bine este ca să încerci să înfrunți o situație grea într-un mod duhovnicesc. Astăzi însă, lipsesc amândouă vitejiile. Nu există nici vitejie duhovnicească, care se naște din sfințenie și îndrăzneală către Dumnezeu, pentru a înfrunta o greutate în mod duhovnicesc, nici vitejie firească nu există, ca să nu se înfricoșeze cineva în vreo primejdie. Trebuie ca cineva să aibă multă sfințenie ca să frâneze un rău mare. Altfel, pe ce se va sprijini?”[20]

16 iunie 2020, *Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel*

[1] Cuviosul Paisie de la Neamț, *Cuvinte și scrisori duhovnicești*, vol. II, Chișinău,

1999, p. 49

[2] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, omilia XXIII, VI, în *Părinți și Scriitori Bisericești* (1987), vol. 21, p. 283

[3] „*Mărturisire spre Înviere. Trei ani de rezistență antiecumenistă în BOR*”: Sinaxa interortodoxă Botoșani II, 1 mai 2019

[4] Sfântul Nicolae Velimirovici Episcopul Ohridei și Jicei, „*Gânduri despre bine și rău*”, Editura Predania, București, 2009

[5] Ernest Bernea, *Îndemn la simplitate*, Editura Anastasia, 1995, p. 63

[6] Sf. Ioan Gură de Aur, *Omilii la Epistola către Efeseni*, 11, PG 62, 85)

[7]

<https://www.marturisireaortodoxa.ro/intreruperea-pomenirii-pentru-erezie-preinta-mpina-schisma-si-dezbinarea-in-biserica/>

[8] Georgios Mantzaridis – *Morala creștină*, Editura Bizantină

[9]

<https://steliangombos.wordpress.com/2020/06/13/implinirea-a-sapte-ani-de-cand-parintele-arhim-iustin-parvu-s-a-nascut-in-viata-cea-vesnica-mutandu-se-la-cerestile-lacasuri/>

[1 0]

<https://www.atitudini.com/2020/04/parintele-justin-un-profet-nemincinos-solutia-parintelui-justin-pentru-vremuri-de-prigoana-de-monahia-fotini/#comment-112472>

[11] Sfântul Paisie Aghioritul, „*Cuvinte duhovnicești*”, Vol. I, Editura Evanghelismos

[12] Sf. Teofan Zavoratul, *Calea spre mântuire*

[1 3]

<https://www.marturisireaortodoxa.ro/scrisoarea-patriarhului-ecumenic-bartolomeu-catre-intaistatatorii-bisericilor-ortodoxe-locale-cu-privire-la-modul-de-distribuire-a-sfintei-impartasanii/>

[1 4]

<https://www.b1.ro/stiri/eveniment/biserica-ortodoxa-romana-si-masoneria-se-poate-sluji-la-doi-stapani-206571.html>

[15] Sfântul Simeon al Tesalonicului, *Tratat asupra tuturor dogmelor credinței noastre ortodoxe, după principii puse de Domnul nostru Iisus Hristos și urmașii Săi*, volmul I, Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, 2002, p. 154.

[16] Pseudo-Sofronie, *Tâlcuire liturgică*, cap. V, traducere de Pr. Prof. N. Petrescu, în rev. „Mitropolia Olteniei”, 1960, nr. 5-6, p. 360

[17] Pr. Serafim Rose și Pr. Gherman Podmoșenski, *Fericitul Ioan Maximovici - viața și minunile -*, traducere și note de Dana Cocargeanu, Editura Sojia, București, 2006, p. 78.

[18] *Ne vorbește părintele Porfirie - Viața și cuvintele*, Traducere din limba greacă de Ieromonah Evloghie Munteanu, Editura Egumenița, 2003, pp. 253; 255-256).

[19] <https://paulghitiu2009.blogspot.com/>

[20] Sfântul Paisie Aghioritul *”Cuvinte duhovnicești”, Vol. 2, Trezvie duhovnicească*, trad. de Ieroschim. Ștefan Nuțescu, ediția a II-a, Ed. Evanghelismos, București, 2011, pag. 243-246.